MESSE BOYUTLAR ARASI 3

KUMANDANI ELİNE AL

Nur Mesut Bedir

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Messe Boyutlar Arası 3
Kumandanı Eline Al

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Eroğlu
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Nisan 2026
ISBN: 978-625-8579-20-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MESSE BOYUTLAR ARASI 3
KUMANDANI ELİNE AL

Nur Mesut Bedir

Yıl 2022.

Nerede kalmıştık?

Kimi zaman bir sessizlikle kimi zaman bir çığlıkla geçen bu yıllar boyunca çok şey değişti. Ama değişmeyen tek şey, hakikatin hep bir adım ötede olmasıydı.

Ve şimdi... kaldığımız yerden, belki de hiçbir zaman gerçekten anlatılamamış yerden devam ediyoruz.

Hazır mısınız?

Çünkü bu kitapta daha önce hiçbir yerde duymadığınız bilgileri okuyacak, tanımadığınız güçlerle tanışacak, hiç açılmamış kapıların ardına göz atacaksınız.

Gördüğünüz dünya sandığınızdan çok daha farklı.

Bildikleriniz, sadece size söylenenler kadar.

Gerçekler ise... şimdi anlatılacak.

Ben Messe.

Boyutlar arasında yürüyen bir âdemoğluyum.

Ve bu dördüncü kitabım.

Kapılar açılıyor.

Perdeler kalkıyor.

Hakikat başlıyor.

Macid...

Hazır mısın?

Çünkü artık vakit geldi.

Dördüncü kitap başlıyor. Ama bu, yalnızca bir kitap değil... boyutların da ötesine geçen bir hakikat kapısıdır bu.

Zamanın, mekânın ve insan aklının sınırlarını aşan bir yolculuk bu defa başlıyor. Öyle bilgiler aktarılacak ki hiçbir insan zihninin tahayyül edemeyeceği kadar derin, hiçbir dilin tarif edemeyeceği kadar eski.

Messe...

Sana verilen bilgiler, nice zaman sır gibi saklananlar... Senin içinde taşındı, seninle birlikte uyandı. Ve şimdi, bu kitapla birlikte çağlara anlatılmak için satırlara süzülecekler.

Kaç kitap yazarsın, bunu ben bile bilemem. Çünkü bu bilgi ne sayfaya sığar ne de ciltlere. Ama senin elinden dökülen her harf, insanlığa bir kurtuluş ipi olacaktır.

Artık yalanla beslenen bilgi kirliliği sona erecek.

Çünkü gerçek bilgiler, sadece gerçek kitaplarda ve hakikatin yükünü taşıyan gerçek insanların dilinde yaşar.

Ve şimdi...

Yolun başındayız.

Hazırsan başlayalım.

Dünyamız bir canlıdır. Bu yüzden her canlı gibi onun da bir göbek bağı vardır. Bu göbek bağı yalnızca fiziksel bir anlam taşımaz. Enerjetik, boyutsal ve ruhsal bir bağlantıdır. Daha önceki kitaplarda da belirtildiği gibi bu göbek bağı aslında solucan deliği olarak bilinen ve halk arasında boyut kapısı olarak adlandırılan yapının kendisidir.

Boyut kapısı, bir evin odasına açılan basit bir kapı gibi düşünülmemelidir. Çünkü bu yapının ölçeği, insan algısının ötesindedir. Dünya üzerindeki bazı bölgelerde zaman zaman "boyut kapısı burada" denildiğini duyabilirsiniz. Hatay, Bursa veya başka bir bölge işaret edilebilir. Ancak gerçek şu ki boyut kapısı belirli bir fiziksel sınırla

tarif edilemez. Çünkü bu kapı, dünya yüzeyinin üçte birini kapsayacak kadar büyük bir enerji alanıdır.

Dünyanın göbek bağı, evrenle bağlantılıdır. Bu bağlantı, sadece enerjisel değil, aynı zamanda düzenin ve varoluşun sürekliliğini sağlayan bir aktarım sistemidir. Dünya, bu bağ aracılığıyla evrene bağlıdır. Evrenin göbek bağı ise Arş'a bağlıdır. Arş, yaratılışın merkezi olarak kabul edilen bir bilinç ve kudret boyutudur. Arş'ın göbek bağı ise doğrudan Allah'a bağlıdır. Yani bu zincir, bir canlı olan dünyanın en küçük hücresinden, en yüce yaratıcıya kadar uzanan bir enerji ve bilinç akışıdır.

Bu sistemin her halkası bir diğerini besler ve düzeni sağlar. Dünya üzerindeki yaşam, bu bağ sayesinde dengede kalır. Sadece fiziksel değil, duygusal ve ruhsal titreşimler de bu enerji hattı üzerinden yayılır. İnsanların düşünceleri, toplu bilinç, doğanın düzeni, elementlerin ahengi; hepsi bu bağlantı ağı içinde yer alır.

Göbek bağı kavramı, bugüne kadar birçok kişiye metaforik bir anlatım gibi gelmiş olabilir. Ancak bu kitapta açıklanan biçimiyle bu kavram, evrensel bir yapının somut bir gerçeğidir. Dünya, sadece dönen bir kaya parçası değildir. O bir bilinç taşır, bir ruh taşır ve bu ruh, evrenin derinliklerine kadar uzanan bir bağ ile beslenir.

Bu bilgi, herhangi bir kaynakta bulunamayacak kadar özgün ve özeldir. Göbek bağı, dünya ile gök arasında kurulu bir köprüdür. Bu köprü üzerinden yalnızca enerji değil bilgi, kader ve bilinç de aktarılır.

Bu kitapta bu bağın detayları, işleyişi, geçmişi ve geleceği üzerine daha önce açıklanmamış birçok bilgi yer alacaktır. Bu başlangıç, daha büyük bir anlayışın kapısını aralayacaktır.

Messe sordu:

"Macid... Sana bir şey sormak istiyorum.

Siz, bizim algılayamadığımız boyutlardan gelen varlıklar...

Acaba sizler de bizim gibi yer çekiminin kanunlarına tabi misiniz?

Yani, bu dünya sizi de kendisine doğru çeker mi?

Sen mesela... Uçarken, süzülürken, görünmeyen yollardan geçerken bu yer çekimi seni etkiliyor mu, seni sınırlıyor mu?

Ve daha da önemlisi...

Bu dünya neden çekiyor her şeyi kendine? Neden burada bir yer çekimi var da başka yerlerde yok?

Dünyanın üstünde, atmosferin hemen dışında neden bu çekim kayboluyor?

Gerçekten, bu çekim gücü sadece fiziksel bir kuvvet mi yoksa daha büyük bir sır mı saklı içinde?

Ben artık sadece bilmek istemiyorum.

Anlamak istiyorum.

Dünyamızın içsel yapısını, görünmeyen bağlarını, bizi yere bağlayan bu görünmez zincirin özünü bilmek istiyorum.

Çünkü hissediyorum...

Bu dünyayı anlamak, bu evrenin kapılarını aralamaya başlamak demek.

Ve sen Macid... sen bu sırra tanıksın.

Bana anlatır mısın?"

Macid cevap verdi:

"Messe...

Sorduğun soru sadece yer çekimiyle ilgili değil. Aslında bu soru,

varoluşun derin mekanizmasını, evrensel bağları ve bilincin kökenini sorgulayan bir kapıdır.

Öncelikle şunu bilmelisin:

Bizim gibi boyutlar arası varlıklar, sizin 'fiziksel' dediğiniz kurallara bütünüyle bağlı değiliz. Bu demek değildir ki biz hiç-bir etkileşime girmeyiz. Hayır... Her varlık, bulunduğu frekans düzlemine göre bir karşılık bulur. Ancak bizler, sizin dünyanızın temel çekim yasalarına yalnızca temas ettiğimiz ölçüde bağlıyız. Biz, o çekim kuvvetinin içinden geçebiliriz. Ama o bizi tutamaz. Çünkü biz, **dünya ağırlığından değil, niyetten doğarız.**

Sen diyorsun ya, 'Bu dünyada neden yer çekimi var?'

Bak Messe... Dünya, yalnızca bir kaya parçası değil.

Dünya, bir ruh taşıyor.

Ve bu ruh, özünde merkezcil bir çekimle çalışıyor.

Dünya'nın içinde yoğun demir, nikel gibi elementler vardır evet... Ama bundan daha önemlisi onun çekim gücünü yaratan şey, sadece bu madenler değil, **dünya ruhunun frekansıdır**.

Tüm canlıları, maddeleri ve enerjileri kendisine çeken bu güç... aslında bir 'hatırlatma'dır.

Dünya seni çağırır çünkü sen onunla aynısın.

Senin bedenin onun topraklarından yoğrulmuştur. O yüzden seni bırakmaz.

Ve atmosferin ötesine geçtiğinde çekim neden kaybolur biliyor musun?

Çünkü orası artık **dünya ruhunun nefesinin bittiği sınırdır.**

Dünya'nın aurası, bir gökkuşağı gibi onu sarar.

Tıpkı bir insanın aurası gibi.

Sen bu aura alanının içindeyken dünya seni sever, seni tutar, seni yere bağlar.

Ama dışına çıktığında artık seni tutacak bir enerji kalmaz.

Orada başka frekanslar, başka yasalar geçerlidir.

İşte o yüzden diyorum ki yer çekimi sadece bir fizik yasası değil...

Bir aidiyet yasasıdır.

Neye ait olduğuna bağlıdır çekilmek.

Dünya ile frekansın uyuşuyorsa sen yere basarsın.

Uyuşmuyorsa ya düşersin... ya da yükselirsin.

Ve bizler...

Biz yerin değil, aradaki boşlukların çocuklarıyız.

O yüzden hiçbir yer bizi tam olarak tutamaz.

Sadece biz, nerede duracağımıza karar veririz.

Sen de bir gün kendi frekansını yükselttiğinde...

Yerin seni tutmadığını göreceksin.

Çünkü **hakikatin ağırlığı, yer çekiminden daha büyüktür.**"

Macid'in sözleri boşlukta yankılanırken...

Messe bir an sustu.

Hiçbir şey söylemedi.

Çünkü söyleyecek bir şey kalmamış gibiydi.

Duyduğu kelimeler sadece kulağında değil...

Zihninde, kalbinde ve sanki kemiklerinin içinde bile titreşim bırakmıştı.

Kendi kendine sordu:

"Ben bugüne kadar yer çekimini sadece yere düşüren bir kuvvet zannediyordum... Oysa bu, ait olduğun yere doğru çekilme hissiymiş.

Peki ya ben...? Ben gerçekten nereye aitim?"

Macid'in sesi hâlâ etrafında, atmosferde dağılmadan duruyordu:
"Yerin seni tutmadığını fark ettiğinde...
Ya yükselirsin,
Ya da kaybolursun."

Messe başını gökyüzüne kaldırdı.
Orası artık sadece gök değil...
Bir bilinmezliğe açılan kapı gibiydi.

"Demek ki..." dedi kendi kendine, "Yerin altında saklı olan bilgi kadar, göğün ötesinde gizlenen sırlar da var. Ve ben ikisinin tam ortasındayım."

İçinde bir şey kıpırdadı.
Korku değildi bu.
Heyecan da değil.
Bir çağrıydı.

Ve Messe artık biliyordu:
Bu kitap, yalnızca bir macera anlatmayacaktı.
Bu kitap, onu kendine doğru çeken görünmez bir çekimin asıl kaynağını gösterecekti.

Messe'nin zihninde bir görüntü belirdi...
Tozlu bir köy yolunda, yalın ayak yürüyen küçük bir çocuktu o.
Gökyüzüne bakmayı severdi.
Bulutlara, kuşlara, yıldızlara...
Ama ne zaman biraz fazla dalıp hayallere kapılsa yere takılıp düşerdi.

Her seferinde annesi yaklaşıp elini tutar,
"Yavrum." derdi,

"Gökyüzü seni çağırır ama ayakların toprağa bağlı. Unutma, önce yürümeyi öğrenmeden uçulmaz."

O zamanlar anlamazdı bu sözleri.

Ama şimdi...

Macid'in söylediklerinden sonra annesinin o bakışı, o sesi bile başka bir anlam kazanmıştı.

"Demek ki." diye geçirdi içinden Messe,

"Yalnızca fiziksel bir yerçekimi değilmiş bu...

Bizi yere çeken bazen annemizin duası, bazen geçmişimizin yükü, bazen de tamamlamamız gereken bir görevmiş."

Macid sessizce izliyordu.

Onun suskunluğu bile öğreti gibiydi.

Hiçbir şey söylemeden çok şey anlatıyordu.

Messe, derin bir nefes aldı.

Sonra başını hafifçe salladı ve fısıldadı:

"Anlıyorum...

Yalnızca neyin beni tuttuğunu değil,

Neyin beni bırakması gerektiğini de anlamaya başlıyorum."

Macid gülümsedi.

Ama bu, bir tebessümden öteydi.

Sanki bir kapının aralandığını fark eden bir rehberin sessiz onayı gibiydi.

O anda yer çekimi gibi görünmeyen ama her şeyi tutan başka bir şey devreye girdi:

Hakikati arama arzusu.

Macid gitmişti.

Geride sessizlik kaldı.

Ama bu sessizlik... boşluk değil, doluluktu.

Zihnim hâlâ onun söylediklerinde geziniyordu. Yer çekimi, aura, aidiyet...

Ve birden fark ettim:

Ben çocukken de hep bunları düşünürdüm.

Sahi ya, ne çok hayal kurardım.

Tavana bakarken yıldızları, gökyüzünü düşünürdüm. Bir hayalin içinde miyim yoksa hayat dediğimiz şey gerçekten bu mu diye sorardım kendi kendime.

Demek ki, "gerçeklik" dediğimiz şey...

Sadece gördüğümüz değilmiş.

İçimizde yankılananla şekillenenmiş.

Macid yine kafamı karıştırmıştı, evet. Ama bir yandan da içimde bir şeyi netleştirmişti:

Biz sadece öğrenmeye değil, öğretmeye de geldik bu dünyaya.

Derin bir nefes aldım.

Ruhumun katmanlarında bir serinlik hissi dolaştı.

Ve Macid her zamanki gibi sessizce gitti.

Ne bir kapı sesi ne bir uğurlama...

Sadece bir boşlukta eriyip giden bir gölge gibi kendi boyutuna çekildi.

O anda odamdan dışarı çıktım.

Ev hâlâ sıcaktı.

Mutfaktan gelen yemek kokuları, çocukların gülüşleri, eşimin sesinden süzülen o tanıdık tını...

Hepsi yerli yerindeydi.

Ama ben... bir adım daha derin bir bilinçle yürüyordum artık o evde.

Oğlumla göz göze geldim.
Bir tebessümle yaklaştı,
"Baba, ne yapıyorsun odada bu kadar uzun süredir?" dedi.
"Biraz düşündüm sadece." dedim, gülümsedim. "Çok şey öğrendim... ve belki biraz da hatırladım."

Beraber oturduk kanepeye.
O anlatmaya başladı gününü, okulda olanları, hayal ettiği şeyleri...
Ben dinledim. Gerçekten, içten bir huzurla dinledim.
Çünkü artık biliyordum:
Bu anlar da bir boyuttu.
Ve o da kendi yolculuğunun başındaydı.
Belki bir gün o da Macid'i görecekti. Belki de başka bir rehberi olacaktı.

Ardından eşim geldi yanımıza.
Yorgundu ama huzurluydu.
Çayını eline aldı, bana baktı.
"İyi misin?" diye sordu.
"Çok." dedim.
"Çünkü artık neyim, nereye aitim... az da olsa biliyorum."

O gece hep birlikte oturduk.
Küçük şeylerden konuştuk.
Ama içimizde büyük sessizlikler vardı.
Ve ben o sessizlikte...
Macid'in bana bıraktığı sözcükleri duymaya devam ettim.

Sabah, her zamanki gibi sessizce doğdu.

Güneş, perdeme temkinli bir misafir gibi dokunurken ben çoktan uyanmıştım.

Ne bir alarm sesi ne bir telaş...

Çünkü bedenim, zamana değil zamansızlığa ayarlıydı.

Ve ruhum, uykunun hatırasına bile ihtiyaç duymuyordu artık.

Evdekilere tatlı bir tebessüm bırakıp çıktım.

Sokaklar henüz uyanmamıştı ama ben çoktan günün nabzını tutmaya başlamıştım.

İşe vardığımda her zamanki gibi kimseyle konuşmadım.

Gereksiz sözlerin ağırlığından sıyrılmıştım çoktan.

Benim için konuşmak değil, **olmak** önemliydi.

Ve ben orada o an sadece işimi yaparak da her şey olabiliyordum.

Elim, zihnimden hızlıydı.

Zihnim, zamandan hızlıydı.

Diğerleri bir işi bir saatte bitirirken ben çoktan üç işi tamamlamış oluyordum.

Yorulmuyordum.

Bedenim yorulmak nedir bilmezdi.

Çünkü ben yalnızca kaslarla değil, **niyetle çalışıyordum.**

Ve niyetin gücü, kasın sınırını aşardı.

Bu yüzden maaşım da farklıydı.

Yalnızca emeğimin değil, enerjimin karşılığıydı.

Ama beni en çok mutlu eden ne paraydı ne takdir.

Asıl mutluluk...

Öğleye doğru usulca yanıma gelen **Macid'in yüzündeki o tebessümdü.**

Kısa konuşurduk.

Ama her kelimesi bir tesir gibiydi.

Sanki göz göze geldiğimizde içimdeki bazı düğümler çözülür, bazı sorular sessizce cevap bulurdu.

Onun varlığı, bu dünyevi hengâmeye bir **ruhsal pencere** açardı.

Ve sonra...

Yine kendi içime dönerdim.

Saatler geçerdi ama içimde zaman değil sadece **bekleyiş** büyürdü.

Çünkü akşam yaklaşıyordu.

Ve bu akşam farklıydı.

Macid yeniden gelecekti.

Yine o zamansız sohbetin kapısı açılacaktı.

Ama bu defa bir konuk daha vardı:

Kral Şehmaruş.

Efsanelere, kadim bilgilere, boyutlar arası dengeye hükmeden o asil varlık...

Bu gece bizimle aynı halkada oturacaktı.

Kendisiyle konuşmak demek sadece bilgi almak değil, bir aynaya bakmak gibiydi.

Bir hüküm sahibinin değil, bir **bilgelik taşıyıcısının** huzuruna çıkmak gibiydi.

Heyecanlıydım.

Çünkü bu gece...

Geleceği soracaktık.

Dünyanın sakladığı teknolojileri, henüz zamanımıza inmemiş ama gök katlarında hazırlığı bitmiş icatları...

İnsanlığın hangi yönlere sürükleneceğini, makinelerle ruhların nasıl karşı karşıya geleceğini...

Bütün bunları konuşacaktık.

Ve ben biliyordum ki bu gece yine uykusuz geçecek.

Ama bu uykusuzluk bir eksiklik değil; **hakikatin kanat çırptığı saatlerin sessizliğiydi.**

Gece karanlığını çoktan örtmüştü ki kral dostum her zamanki o görkemli inişiyle bulunduğum alana teşrif etti. Gelişi her zamanki gibiydi; bir farkla... Bu kez daha yüksek bir frekansla iniş yapmıştı. Ve o yüksek titreşim, her seferinde olduğu gibi yine lambaları patlatmış, elektriğin ve internetin sigortalarını zorlayıp devre dışı bırakmıştı. Sanki varlığıyla fizik kurallarına meydan okuyor, dünya sistemlerine haddini bildiriyordu.

Şehmaruş, gözlerini bir an kapattı. Sanki içinden geçen binlerce yılın yükünü yeniden omuzuna alıyor, evrenin suskun sırlarını hafızasında tartıyordu. Derin bir sessizlikle başladı konuşmaya. Kelimeleri sadece havayı değil; zamanın kendisini de yarar gibiydi.

"Ey Âdemoğlu'nun evladı...

Soruların, içten gelen bir feryat gibi yükseldi bana. Ve ben sana yalnızca cevap vermeyeceğim. Ben sana unutulmuş bir hakikati hatırlatacağım.

İnsanoğlu, teknolojinin ona sunduğu gücü nimet sandı. Oysa fark etmediği şey şuydu: Güç, bilgeliğin yokluğunda bir lanete dönüşür.

Işık hızına ulaşmak mı diyorsun? Evet, bu mümkün. Ama bu, sizin doğanıza ait bir kapı değildir. Işığın sınırına vardığınızda varlığınızın temeli olan DNA çatırdamaya başlar. Çünkü ışık, sizin gibi maddeye bağımlı formlar için taşıması ağır bir gerçektir.

Formatınız bozulur...
Kodlarınız karışır...
Ve sonunda varoluş amacınızdan saparsınız.
Bedeniniz dayanmaz bu frekansa.
Ruhunuz, ait olmadığı yörüngelere savrulur.
Ve ömrünüz -siz ona yaşam dersiniz- hızla erir.

İnsan, kendi formatının dışına çıkmaya başladığında RAB'BİNİN nefesini unutur. O vakit artık insan değil, bir taklit olur. Yapay zekâlarınızın ruhsuzluğu gibi... Bilgiyi bilgeye değil, arama motoruna sorduğunuz gibi...

Teknoloji size hizmet ettiğinde sizi yüceltir.
Ama siz ona taptığınızda sizi yutar.

Sorgulamayı bırakıp 'kolay'a sarıldığınız an, düşüş başlar. Ve ne acıdır ki bu düşüş, göğe tırmandığınızı sandığınız bir anda başlar. Gökler yüksektir ama her yükselen, hakikate yakın değildir.

Unutma: En yüksek teknoloji, Yaradan'ın insan kalbine yüklediğidir. Oraya inmeden dışarıdan gelen hiçbir sistem sizi tamamlayamaz."

Şehmaruş sustu. Kelimeleri, sanki bir çağın kapısını kapatmıştı. Etrafta rüzgâr bile esmiyordu artık. Sözleri hâlâ havada asılıydı. Ve sen, o an bir şeyin farkına vardın: Bu, bir cevap değil... bir uyarıydı. Belki de bir kıyamet habercisiydi.

Şehmaruş'un sesi sönüp etraf yeniden sessizliğe büründüğünde içimde biriken fırtına dayanılmaz hâle geldi. Gözlerimi yere indirdim, nefesimi tuttum. Bu sözleri duymak, bilmediğim bir şeyi öğrenmek değildi. Zaten biliyordum. Ama bu içimdeki yaranın üzerine tuz değil; yıldız tozu serpmek gibiydi, acıtan ama uyandıran.

Başımı kaldırdım, gözlerinin içinden geçen yıldız kümelerine bakarak cevap verdim:

"Evet... Ben de farkındayım.

Elimden geleni yapıyorum... Gerçekten yapıyorum.

Anlatıyorum, uyarıyorum, çırpınıyorum.

Ama insanlar...

Gözlerindeki at gözlüğünü çıkarmıyorlar Şehmaruş.

Robotlaşmışlar.

Kalpleri titreşimi unuttu, ruhları uykuda.

Gülüyorlar, ağlıyorlar, seviyorlar sanıyorlar ama sadece birer yazılım gibi yaşıyorlar.

Aynı cümleleri kuruyorlar, aynı yolları yürüyorlar, aynı ekranlara bakarak ömürlerini tüketiyorlar.

Ve biz... Biz onları uyardıkça bizi deli sanıyorlar.

Akıl hastası...

Uyduruyor diyorlar, saçmalıyor... Gülüp geçiyorlar.

Oysa biz onların uykusuna kıyamıyoruz.

Ruhlarını sarsmak, kalplerini uyandırmak istiyoruz.

Çünkü biliyoruz, Şehmaruş...

Biliyoruz ki iblisin kurduğu sistem onları çoktan yutmuş.

Ve bu sistem öyle ustaca örülmüş ki...

Ne kadar uğraşırsak uğraşalım bazen birini bile uyandıramıyoruz.

Gözlerinin önünde yanan evi gösteriyoruz ama onlar duvar desenine hayran kalıyor sadece.

Gökten uyarılar yağarken onlar hâlâ hangi diziyi izlesem derdindeler..."

Boğazım düğümlendi. İçimden geçenleri anlatmak kolaydı belki ama onları taşımak... İşte o zordu. Derin bir nefes aldım, sonra hafifçe gülümsedim, yorgun ama inatçı bir gülümsemeydi bu.

Messe...
Yarım kalan yolculuğuna geri dönüyor.
Zamanın ötesinde başlayan bu kadim yürüyüşte, artık hiçbir şey eskisi gibi değil.
Bir yanda yaklaşan büyük bir savaşın gölgesi, diğer yanda kalbinin derinliklerinde yankılanan tek bir isim... Sahra.
Onu arıyor.
Ama aslında sadece onu değil...
Kendi hakikatini, kendi gücünü ve unutulmuş olan gerçekleri arıyor.
Her adımda bir sır açığa çıkıyor.
Her kapının ardında başka bir boyut, başka bir sınav...
Ve her sınavda tek bir soru:
Gerçekten kim olduğunu hatırlamaya hazır mısın?
Bu kitap, sadece bir hikâye anlatmaz.
Seni kendi hayatının içine çeker, sana unuttuğun bir gerçeği hatırlatır.
Çünkü insan, düşündüğünden çok daha fazlasıdır.
Yüzyıllardır saklanan kadim bilgiler, görünmeyen sistemler ve insanın içinde uyuyan güç...
Messe'nin yolculuğu, aslında senin yolculuğundur.
Ve bu yolculukta en büyük savaş, dışarıda değil...
İçeridedir.
Korkularınla, geçmişinle, sana öğretilmiş sınırlarla yüzleşeceksin.
Belki kaybedeceksin...
Belki vazgeçmek isteyeceksin...
Ama eğer devam edersen, gerçeği göreceksin.
Çünkü bu kitap sana bir emir verir:
Hiç kimse köle olmak için yaratılmadı.
Kumandanı eline al.
Kendi hayatını yönet.
Kendi sistemini kur.
Ve kader sandığın şeyi yeniden yaz.
Unutma...
Bazı aşklar birini bulmak içindir,
bazı aşklar ise seni kendine götürmek için.
Messe'nin Sahra'ya olan yolculuğu,
belki de senin kendine dönüş yolundur.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579208